

CHEMAREA ATLANȚILOR

București - 2015
DECENEU

CUVÂNT ÎNAINTE	6
ÎNCEPUTURI	9
PRIMII PAȘI	14
CONEXIUNI. PIRAMIDA DIN RETEZAT	24
PRIMELE REGRESII	42
UNDEVA DEPARTE	55
LEGĂTURI	74
UNITĂȚI DE CONȘTIINȚĂ DIVINĂ	83
UNDEVA... CÂNDVA	108
A FOST ODATĂ... ATLANTIDA. PRIMA VIZITĂ	131
EXPERIMENTUL GEEA	249
ROMÂNIA ÎN PRAGUL UNOR TRANSFORMĂRI SPIRITUALE MAJORE. FENOMENUL 2012 ȘI NOUA ENERGIE	309
ROMÂNIA ÎN PERIOADA DE TRANZIȚIE	342

Înainte de toate, pentru a răspunde unor întrebări, aş dori să aduc anumite lămuriri cu privire la începuturile drumului meu în ceea ce priveşte spiritualitatea. Având în vedere conţinutul acestor lucrări, este de la sine înţeles că, cei mai mulţi dintre voi, aţi dori să aflaţi cum a început totul.

Ei bine, totul a început cu mulţi ani în urmă. Primele semne au apărut încă din primii ani ai copilăriei. Nu cred să fi avut mai mult de 5-6 ani. Nu-mi aduc aminte să fi mers încă la şcoală. Primul semn a fost un vis. Se făcea că eram singur în scara blocului unde locuiam. La un moment dat, în spaţiul de la intrare, în zona unde sunt de obicei cutiile poştale, mi-a apărut în faţă o imagine. Era pur şi simplu imaginea clară a unei reprezentări din iconografia creştină. Nu mai ţin minte exact, şocul a fost extrem de mare, dar mi s-a părut că era vorba de reprezentarea lui Dumnezeu. Am văzut clar norii, dar şi o entitate deasupra lor. Exact ca imaginile văzute de mine pe icoane. Imaginea îmi părea ca fiind foarte vie, ba chiar mi s-a părut că entitatea dorea să-mi spună ceva. Recunosc, visul m-a speriat foarte tare şi m-am trezit imediat. Nu am povestit nimănui acest vis, însă nu l-am uitat niciodată.

Mai târziu am aflat că, de fapt, fusese primul meu contact cu o entitate de lumină, din zona pe care noi o numim „cer”. Era evident că informaţia cauzală a fost trecută prin senzorii mentali, iar la acea vârstă, imaginea despre Doamne-Doamne era cea văzută la icoana bunicii de la ţară, adică o persoană cu barbă, stând pe un nor... Exact aşa „traducătorii” mentali mi-au revelat imaginea.

Al doilea vis care m-a marcat enorm, a fost un peisaj ce părea de-a dreptul desprins din filmele științifico-fantastice. La fel, se întâmpla în primii ani ai copilăriei. Țin minte că admiram o clădire imensă, ca un zgârie-nori din zilele noastre. Însă atmosfera era ceea ce mi se părea de-a dreptul ieșită din comun. Pur și simplu, aerul era roșu! La un moment dat am văzut câteva persoane, îmbrăcate în alb, care păreau să comenteze ceva legat de o schemă. Unul dintre ei ținea în mâini o hartă sau o schemă, nu mai țin minte exact ce era, dar știu că erau foarte prinși în discuție. La un moment dat s-au desprins de imaginea mea și am mai rămas puțin să admir respectiva clădire. Semăna oarecum cu clădirile moderne din zilele noastre, doar că în locul a ceea ce păreau a fi ferestrele, erau de fapt niște forme ovale.

Acest vis a fost, de asemenea, foarte marcant pentru mine, deoarece era pentru prima dată când visam ceva ce nu mai văzusem niciodată. Cu toate că acest fel de clădiri înalte se construieră în lume chiar de la sfârșitul secolului 19, eu nu mai văzusem asemenea construcții. Nu mă uitam la televizor, iar părinții nu aveau obiceiul să-mi răsfoiască paginile diverselor cărți din casă; eram prea mic pentru așa ceva. Însă visul nu l-am putut uita niciodată.

Mai târziu, aflasem că imaginea era din... Atlantida. De ce era aerul roșu? Ulterior, am căutat să găsesc răspunsul. Niciunul din ghizii spirituali nu mi-a răspuns la aceasta. Mi-au spus că într-o bună zi, voi înțelege mesajul.

Vreau să mai spun că în perioada copilăriei, în momentul în care intram în casa cuiva, imediat simțeam amprenta energetică. Era ca un „miros energetic”. Puteam chiar să simt câmpul emoțional al celor din casă. Niciodată nu m-am înșelat. Dacă mergeam cu părinții la unii amici de-ai lor, simțeam imediat dacă sunt cumva compatibili energetic și

emoțional. Știam-simțeam cu care vor menține amicitia și cu care nu o vor menține. La fel, simțeam când un prieten de joacă nu mă plăcea sau când era sincer. Din păcate, această capacitate s-a diminuat cu timpul. Acum, pentru a realiza acest lucru, trebuie să intru într-o stare specială de relaxare fizică și psiho-mentală, iar apoi să mă conectez la câmpul mental al respectivei persoane.

Însă evenimentul care m-a determinat să privesc cu alți ochi fenomenele neobișnuite și să încerc să pătrund cu mintea și cu sufletul diversele capacități latente din om, s-a petrecut câțiva ani mai târziu. Aveam în jur de 13-14 ani și eram încă în școala gimnazială. Pentru prima dată în viață, am avut parte de o îmbinare între planul fizic și cel subtil.

Visasem că eram la o oarecare distanță de blocul unde locuiam (câteva stații de autobuz) și mă grăbeam să ajung cât mai repede acasă. În copilărie, am locuit într-un oraș muncitoresc, iar pe atunci circulau foarte multe mașini speciale (dube) care transportau muncitori către diversele întreprinderi orășenești. De multe ori, șoferii opreau dubele în apropierea stațiilor și, dacă era suficient loc, luau pe lângă muncitori și câțiva călători grăbiți. În viața reală, de multe ori am apelat la aceste dube, căci autobuzele circulau din ce în ce mai rar datorită restricțiilor impuse de regimul comunist. La fel am făcut și în acele momente din vis. Când cineva vroia să coboare din dubă, trebuia să apese un buton de lângă ușă și astfel șoferul era înștiințat de acesta. În momentul în care m-am apropiat de blocul unde locuiam și am apăsat respectivul buton s-a petrecut pur și simplu să sune și ceasul deșteptător, motiv pentru care, evident, m-am trezit din somn. Pe moment nu am realizat ceea ce se întâmplase. Sunase ceasul deșteptător deoarece trebuia să merg la școală, dar sunase exact în momentul în care apăsasem butonul din vis.

Sincronicitatea dintre planul subtil al visului și realitate nu mi-a dat pace mult timp după aceea. Pentru prima dată, am fost pus în fața unui fapt împlinit. Cum se întâmplase? Ceasul meu deșteptător era o marcă rusească (Slava) de calitate medie, și zilnic avea o eroare de 3-4 minute. Evident, ceasul era mecanic, cu arc. Vreau să mai spun că ceasul nu avea secundar. Surprinderea mea a fost și mai mare în acest caz. Cumva, ceasul intern al subconștientului meu preluase inclusiv eroarea ceasului mecanic, dar preluase eroarea chiar la secundă, iar astfel a prelucrat visul (care de altfel a fost extraordinar de realist) în așa fel încât să apară o sincronicitate perfectă.

Am încercat să povestesc acest vis multor persoane, însă ori nu eram crezut, ori eram luat peste picior. Prin urmare, am început să cercetez singur evenimentul. Din păcate, regimul comunist nu „rezona” cu literatura ezoterică, așa că la un moment dat a trebuit să mă las păgubaș cu răspunsurile din afară. Totuși, pentru mine, și această experiență (alături de celelalte enumerate mai sus) nu a făcut altceva decât să nască și mai multe întrebări.

Evident că după revoluția din decembrie 1989 au început să apară tot felul de cărți cu tematică ezoterică și spirituală. Le devoram pur și simplu. La început, au apărut cărți care tratau în special aspecte spectaculoase, de genul „previziuni” despre catastrofe (Nostradamus, „vizionari” etc.), horoscoape de tot felul, persoane cu fel de fel de capacități, extraterestre, OZN-uri etc. Printre toate aceste subiecte, mai ieșeau de sub tipar și lucrări cu adevărat valoroase, care tratau la modul serios capacitățile latente ale omului. Erau lucrările unor psihologi, scriitori, medici sau chiar ale unor gazetari, care tratau aceste aspecte legate de ezoterism cât se poate de profesional. De regulă, cei mai mulți oameni, atunci când își exprimă părerea

referitor la aceste aspecte, au o reacție previzibilă. Ori cred tot ceea ce le este pus sub nas, ori iau în derândere subiectele. Cerusem părerea unui profesor de psihologie din liceu, despre ceea ce ar fi putut să determine interesanta sincronicitate dintre vis și realitate, dar, din păcate, am remarcat că profu' de psihologie încerca să determine cauzele pentru care vreau să par diferit de ceilalți. Credea că sunt un tânăr care vrea să impresioneze în orice fel. Am remarcat imediat tiparul psihologiei comuniste. Această gândire reactivă de tip pavlovian a celor mai mulți oameni m-a determinat să fiu, ulterior, mult mai discret.

Ca o ultimă încercare, am contactat o persoană, de la o oarecare revistă, spre a mă lămuri cât de cât. Răspunsul a fost cât se poate de simplu și de direct. Visul nu reprezenta altceva decât o confirmare a faptului că, pentru mine, exista o punte de legătură între realitatea fizică și cea subtilă și că sunt multe cazuri de acest gen. Problema cea mai mare consta în faptul că foarte puțini dintre cei care au formată această punte acceptă să parcurgă o cale spirituală autentică. De ce? Pentru că parcurgerea unei căi spirituale autentice presupune schimbări pe toate planurile, iar lenea și inerția psiho-mentală sunt de regulă foarte mari. De acest lucru m-am convins pe pielea mea. A trebuit să suport foarte multe lovituri ale sortii, pentru a fi „trezit” cât de cât și pentru a-mi urma drumul pentru care m-am întrupat.